

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 651/2015
13.08.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.И., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.И., адвоката Р.С. из Ж., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К.бр.34/12 од 15.11.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-1819/14 од 02.02.2015. године, у седници већа одржаној дана 13.08.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.И., адвоката Р.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К.бр.34/12 од 15.11.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-1819/14 од 02.02.2015. године, као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини К.бр.34/12 од 15.11.2013. године, у осуђујућем делу изреке под I, између осталих, окривљени Д.И. оглашен је кривим за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 3-три године, те је обавезан на плаћање суду на име паушала износа од 15.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износа од 108.509,63 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Кж1-1819/14 од 02.02.2015. године, одбио је као неосновану, између осталих, жалбу окривљеног Д.И. и пресуду Вишег суда у Јагодини К.бр. 34/12 од 15.11.2013. године, потврдио.

Бранилац окр. Д.И., адв. Р.С., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона – погрешне примене члана 246. став 1. КЗ на штету окривљеног, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и правноснажну пресуду

Вишег суда у Јагодини К.бр. 34/12 од 15.11.2013. године и пресуду Апелациног суда у Крагујевцу Кж1-1819/14 од 02.02.2015. године донету по редовном правном леку у целости или делимично укине и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку или да наведене пресуде преиначи делимично или у целости, као и да одложи извршење правноснажне пресуде Вишег суда у Јагодини К.бр.34/12 од 15.11.2013. године до окончања поступка.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окр. Д.И. Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Д.И., адв. Р.С., је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439 тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окр. Д.И. у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама повређен кривични закон на штету окривљеног јер су радње за које је окривљени оптужен и оглашен кривим погрешно квалификоване као кривично дело из члана 246. став 1. КЗ, код неспорних чињеница да је окривљени као зависник од хероина у спорном периоду набављао опојну дрогу хероин у мањим количинама искључиво за своје потребе и да је извршио само једну радњу неовлашћене продаје хероина и то дана 06.11.2009. године, а у тим радњама окривљеног по ставу браниоца, стичу се сва обележја кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а КЗ.

Предњи наводи захтева којима бранилац окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП по питању да ли је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Радње окр. Д.И. описане у изреци првостепене пресуде, сагласно чињеничном опису дела у оптужном акту, правилно су правно квалификоване као кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, чија законска обележја произилазе из објективних чињеница које се односе на инкриминисане радње окривљеног стављања у промет (продаје и посредовања у продаји) опојне дроге хероин купљене од саокривљених И.М. и Б.А., а у време и на начин ближе описан у првостепеној пресуди, као и постојања таквог субјективног односа окривљеног према делу који подразумева свест о предузетој радњи и последици исте и о забрањености дела, те хтење такве радње и последице.

Како је за постојање кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ довољно да је предузета и само једна и било која од, том законском одредбом, алтернативно прописаних радњи извршења дела стављањем у промет опојне дроге, неприхватљиви су супротни наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца

окривљеног да само једна, неспорно извршена радња окривљеног неовлашћене продаје хероина и непостојање дужег континуираног временског периода, није довољно за постојање тог кривичног дела.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости оспорава као погрешан и неутемељен у доказима изведеним током поступка, закључак суда да је окривљени набављао опојну дрогу у периоду од јула месеца 2009. године до 27.01.2010. године и истиче да је тај период много краћи, односно да је недвосмислено утврђено да је окривљени куповао опојну дрогу искључиво за сопствене потребе у периоду од месец дана. Овим наводима захтева оспорава се правилност чињеничног стања утврђеног у правноснажној пресуди у погледу времена извршења дела, а што, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољен законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па је захтев браниоца окр. Д.И. у наведеном делу недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП, у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) (у вези са чланом 485. став 4.) ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар-саветник
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.